

En toen was het weer tijd voor vakantie. Na zo'n drie maanden school zijn de kinderen nu een maand naar huis. Een welverdiende tijd van even uitrusten, andere dingen eten, je familie weer zien.

Eén van de kinderen heeft in het verleden een paar keer bij mij gelogeed. Na de laatste vakantie klaagde hij bij mij, dat hij me al zo lang niet had bezocht. Dus besloot ik dit keer te regelen dat hij een paar dagen bij me zou komen logeren.

Toen hij eerder bij mij logeerde, waren hij en mijn twee buurkinderen nog jonger. Op die leeftijd was het makkelijk voor hen om met elkaar te spelen. Nu zijn ze allemaal tieners geworden. Ik vroeg me af hoe het nu zou zijn. Waar kon ik hem nu mee vermaken, nu hij ouder is?

Hij heeft altijd veel van zwemmen gehouden. Hij is opgegroeid naast een grote rivier, en dus is hij vertrouwd met water. Tijdens vorige bezoeken gingen we naar het zwembad. En dat stond ook nu weer op de planning. Ik besloot ook de buurkinderen mee te vragen. Dat zou mij wat meer vrijheid geven. En voor de buurkinderen was het ook een leuk uitje; hun ouders hebben geen geld om hen naar het zwembad te laten gaan.

Het werd een heerlijke dag. De jongelui speelden met z'n drieën in het water. Zelf ging ik even het water in en genoot daarna van de ligstoel en een tijdschrift. Natuurlijk moesten er filmpjes en foto's gemaakt worden. Die zal hij straks op school laten zien aan zijn vrienden. Bewijs van een mooie dag en bewijs van zijn zwemkunsten.

En de taalbarrière? Daar bleken de jongelui ook goede oplossingen voor te weten. Inmiddels kent deze dove jongen veel meer woorden in het Engels. Met een paar druppels water uit het zwembad schreef hij woorden op de hete tegels. Zo konden ze elkaar beter begrijpen, als de geïmproviseerde gebaren niet voldoende waren. Mooi om die creativiteit te zien.

En mooi om te zien hoe de band tussen deze drie jongelui er nog steeds is, ook nu ze tieners zijn geworden. Doof of horend, het maakt voor hen niets uit. Zij zijn vrienden.



*Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 42 jaar, en tolk Nederlandse Gebarentaal. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een dovenschool, Uganda School for the Deaf in Ntinda, in de hoofdstad Kampala. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.*

© Doof.nl